



## SLOVENSKÁ REPUBLIKA

# UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 490/2016-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného JUDr. Martinom Olosom, advokátska kancelária, Karola Kašjaka 1, Rajecké Teplice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 10 C 25/2012 z 15. januára 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 Co 97/2013 z 12. novembra 2015 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy rozsudkom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 10 C 25/2012 z 15. januára 2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 Co 97/2013 z 12. novembra 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že okresný súd svojím napadnutým rozsudkom zamietol návrh sťažovateľa na zaplatenie sumy 9 423,42 eur s príslušenstvom a vo výroku o trovách konania ich náhradu žalovanému nepriznal. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd svojím napadnutým rozsudkom potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že *„V tomto prípade súdy plne ignorovali obsah spisu a ich ťažiskové skutkové závery sú v očividnom nesúlade s obsahom vykonaných dôkazov. Podľa tohto prístupu by súd mohol rozhodovať prakticky akokoľvek a svojvoľne, nakoľko dôkazy by mohol hodnotiť ľubovoľným spôsobom. Súdy v danom rozpore vyslovili skutkové závery v absolútnom rozpore s listinnými dôkazmi, znaleckými posudkami, výsluchmi svedkov, navyše mnou navrhnuté dôkazy nevykonali a ani si nesplnili svoje základné procesné povinnosti.“*. Tiež konštatoval, že *„Okresný súd si navyše ani na jednom z pojednávaní si nesplnil základné povinnosti v zmysle § 118 ods. 2 O. s. p., t. j. vôbec neuviedol, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné...“*

*Predmetná povinnosť súdu je zakotvením práva účastníka na zabezpečenie predvídateľnosti rozhodovania súdu v civilnom sporovom konaní, nakoľko súd môže hodnotiť dôkazy inak než ich vníma sám účastník a umožňuje tak účastníkovi efektívne reagovať na oznámené posúdenie skutkových tvrdení súdom produkovaním ďalších dôkazov. Uvedená hrubá procesná vada má napokon v tomto prípade priamy súvis a odraz v svojvoľných skutkových záveroch okresného súdu, ktoré sú prekvapivé. Prvostupňový súd mi tak svojím procesným postupom a predmetným opomenutím základných povinností vo vzťahu k účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom.“*

Sťažovateľ tiež vytkol, že odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu neobstojí, je iba mechanickou kompiláciou spisu, krajský súd odvolacie námietky sťažovateľa neakceptoval a paušálne sa stotožnil s rozsudkom okresného súdu.

Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti žiadal vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom Rosina 198, 013 22 okres Žilina na súdnu a inú právnu ochranu zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na spravodlivý súdny proces zaručené podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu v Lučenci sp. zn. 10C 25/2012 zo dňa 15. 01. 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co 97/2013 zo dňa 12. 11. 2015 porušené bolo.

2. Rozsudok Okresného súdu v Lučenci sp. zn. 10C 25/2012 zo dňa 15. 01. 2013 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co 97/2013 zo dňa 12. 11. 2015 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu v Lučenci na ďalšie konanie.

3. Okresný súd v Lučenci a Krajský súd v Banskej Bystrici sú povinní uhradiť spoločne a nerozdielne sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom Rosina 198, 013 22 okres Žilina do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu trovy konania vo výške 363,79 EUR (slovom tristošesťdesiattri eur sedemdesiatdeväť centov) na účet advokáta JUDr. Martina Olosa číslo účtu - [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]“

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ nepodal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie.

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z uvedeného vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu, keďže ho už preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 25/2012 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

2. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery

všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu nemajúci oporu v zákone. Krajský súd vo svojom rozsudku uviedol, že „*Odvolačí súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, na ktoré v ďalšom len poukazuje. Okresný súd v konaní vykonal rozsiahle dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, z ktorého potom vyvodil aj správne právne názory. Aj podľa odvolacieho súdu navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik bezdôvodného obohatenia na strane odporcu a navrhovateľ neunesol v konaní dôkazné bremeno tak, ako to skonštatoval aj prvostupňový súd. V konaní nebolo preukázané, že navrhovateľ vykonal ním uvedenú (čiastočnú) rekonštrukciu predmetného rodinného domu odporcu. Odvolací súd pritom podotýka, že navrhovateľ sa nedomáhal vydania bezdôvodného obohatenia z toho dôvodu, že vykonal rekonštrukciu rodinného domu odporcu, čo i len čiastočnú, ktorá spočívala v osobnom vyhotovení prác a rekonštrukcie, ale domáhal sa vydania bezdôvodného obohatenia vo výške, ktorá korešpondovala so sumou uvedenou vo vystavených faktúrach spoločností [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ]. Navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, s ktorými by sa okresný súd v napadnutom rozsudku nevyporiadal a nevyhodnotil. V ďalšom odvolací súd len poukazuje na dôvody rozsudku okresného súdu, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje.*

*Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní tvrdil, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, odvolací súd poukazuje na to, že striktné nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 O. s. p. zo strany súdu spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, a ktoré zostali sporné, možno hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania a existencia tejto vady sama o sebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.“.*

Skutkové a právne závery krajského súdu sú v napadnutom rozsudku zdôvodnené riadne a presvedčivo, rozsudok nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti. Ústavný súd tak nezistil také zásahy do práv sťažovateľa, ktoré by boli z ústavného hľadiska

neospravedliteľné a neudržateľné. Ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa odôvodňujúcu porušenie jeho práv ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažností na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv.

Ústavný súd tiež pre úplnosť uvádza, že sťažovateľ k sťažnosti nepripojil kópiu napadnutého rozsudku okresného súdu, čím došlo k porušeniu § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a teda sťažnosť nemá všetky zákonom predpísané náležitosti. K sťažnosti bola totiž pripojená kópia rozsudku okresného súdu č. k. 12 C 27/2009-256 zo 17. júna 2010, pričom sťažnosť smeruje proti rozsudku krajského súdu a proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 10 C 25/2012 z 15. januára 2013.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, vzhľadom na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016